מולה

הג׳ל קריר, המכשיר לוחץ קצת, והטכנאית מתמהמהת. אני נועצת מבט מצפה במסך השחור שלפני, מנסה לפענח מהם כל הגושים האפורים והלבנים, המתרוצצים שם בקצב בו הטכנאית מזיזה את המכשיר. נו, מה היא מתלבטת כל כך הרבה?

“אההממ, רחל,” היא אומרת סוף סוף בקול איטי ומתנגן. “אני מצטערת… אני ממש מצטערת, אבל משהו בהריון הזה לא תקין. ההתפתחות לא תקינה.”

בשבריר השניה שהיא שותקת בו, רצים לי בראש אינספור תסריטי אימה. אני מובילה כיסא גלגלים ובו ילד אומלל, מפגר, גופו מעוות, מלא מומים…

“אני מצטערת, אבל ההריון הזה לא ימשיך,” היא מוסיפה בקול רך, ואני נושפת פרץ אוויר כמו מתוך חדק של פיל, מתיישבת בחדות.

“אני מצטערת, אבל ההריון הזה לא ימשיך,” היא מוסיפה בקול רך, ואני נושפת פרץ אוויר כמו מתוך חדק של פיל, מתיישבת בחדות.

“לא ימשיך? הוא ייגמר? זאת תהיה הפלה?”

“כן, לצערי…” היא מהנהנת. “אין דופק, ובעצם – אין כאן בכלל עובר…”

אין עובר? כמעט שלושה חודשים אני חושבת שאני בהריון, ובעצם אני לא? איך זה יכול להיות? הפלה. איזה נס שעוד לא התחילו לראות עלי… בעצם, אין בכלל מה לראות.

“העיקר שלא יוולד לך ילד פגוע,” מנחמת אותי הטכנאית. “הפלה זה לא הדבר הכי נורא שיש.”

נכון, אני ממש מסכימה איתה. מהנהנת לאט. לא יודעת לגבי הפלות של הריונות שציפו להם המון, אולי הם כן הדבר הכי נורא שיש. לי מחכים בבית שלושה ילדים מתוקים שהריתי וילדתי בקלות, ברוך השם.

“להביא לך כוס מים?” היא בוחנת אותי בדאגה. כשאני מודה ב׳לא צריך׳, היא מבקשת ממני לשכב שוב, כדי שתוכל למדוד ולוודא את

הממצאים .

אני נשכבת בחזרה , נותנת לה להסתכל כמה שהיא רוצה . נותנת לעצמי לקלוט את המציאות . רבקי היתה אמורה להיות בת שנתיים ורבע בלידה . זה היה נראה לי רווח אידיאלי . חבל שישראל סיפר כבר להורים שלו . עכשיו השוויגער שלי תצטרך להיות מעודכנת בכל פרט . מצד שני , זה היה מתבקש . אני כבר בשבוע ארבע עשרה . אם ההריון הזה היה ממשיך , עוד רגע כולם כבר היו רואים .

“את צריכה לפנות לרופא , כדי לקבל הנחיות כיצד להמשיך – זאת אומרת , כיצד לסיים ,” אומרת הטכנאית , מושיטה לי ניירות לניגוב הג׳ל . “ואל תדחי את זה . זה דחוף , בסדר ? גם אם אין תורים פנויים – תאמרי למזכירות שידחפו אותך . אני רושמת גם בהפניה שזה דחוף .”

היא פונה למחשב , מקלידה את תוצאות הבדיקה . אויש , כל החצאית שלי התמלאה בג׳ל , כנראה כשהתיישבתי ככה פתאום . היא מהדקת את הדפים שנפלטו מהמדפסת , מצרפת את התצלומים האפורים . מכניסה לתוך מעטפה , מושיטה לי , ומוסיפה בחמימות : “תרגישי טוב .”

“ישראל ?” אני מקרקרת לפלאפון מיד כשאני יוצאת מהמרפאה . המזכירות קבעו לי תור לרופא למחר בבוקר .

“כן , רחלי ? מה נשמע ?” שומעים עליו שהוא עסוק במשהו תוך כדי . טוב , מה אני רוצה ממנו , הוא בעבודה . אמור לסיים עוד חצי שעה .

“אתה אמור לשאול ‘איך ‘היה ׳.”

“איך היה במה ?” הוא מנסה להיזכר . “היה היום משהו מיוחד ? הלכת ל- אה, בטח! אולטרסאונד ! טוב , בכל מקרה אי אפשר עדיין לדעת אם זה בן או בת , נכון ? ועוד לא רואים בתמונות כלום … אז לא כל כך נורא ששכחתי… מה כבר יכול להיות , נכון ?”

“דווקא יכול להיות ,” אני משווה לקולי גוון אומלל . “ישראל , אתה רוצה לבוא לאסוף אותי ? אני מחוץ לקופת חולים .”

“רחלי !” עכשיו הוא לגמרי איתי . לא עסוק בשום דבר אחר . “מה קרה ?!”

“אין עובר .” אני אומרת בקצרה .

הוא שותק כמה רגעים ארוכים . לא יודע מה להגיב . “מה… מה זאת

אומרת? טוב – אני יוצא עכשיו. אני אצלך עוד כמה דקות, רחלי.”

אני מתיישבת על הספסל בכניסה לקופה. שמיים תכולים מעלי, השמש זורחת, ציפור חמודה כתומת מקור מקפצת סמוך לרגלי. אני מחייגת לשכנה, מנצלת את ה’כמה דקות’ עד שיגיע ישראל. “מה נשמע, שלומית? איך הילדים?” אני שואלת. שמחה לשמוע שהם בסדר, עליזים ומרוצים. שלומית מתארת לי איך רבקי חבשה לראשה איזו מטפחת, והיא מתנדנדת מול סידור. אני צוחקת, בולמת באחת כשהרכב של ישראל מגיח מקצה הרחוב. “טוב, שלומית, תודה!!! נגיע לקחת אותם ממש בקרוב.” ישראל עוצר לידי בחריקה, ואני מוחקת שאריות אחרונות של חיוך. מתיישבת לצידו באנחה, מוציאה את הדפים. קוראת לראשונה מה כתבה את הטכנאית ביחד עם ישראל:

הודגם שק חלמון. לא הודגמה רקמה עוברית.

בחלל הרחם הדים רבים לא סדירים.

חשד למולה חלקית.

מופנית בדחיפות לרופא המטפל!!!

הוא קורא את השורות בשנית. “מה זה מולה?”

“מה זה מולה?” שואלת גם אני. “אין לי מושג. היא לא אמרה לי את המילה זאת. לא מכירה. רק אמרה שאני צריכה לפנות לרופא שיורה לי איך לבצע הפלה.”

“מה זה מולה?” שואלת גם אני. “אין לי מושג. היא לא אמרה לי את המילה זאת. לא מכירה. רק אמרה שאני צריכה לפנות לרופא שיורה לי איך לבצע הפלה.”

“כנראה זה איזה שם נרדף, כינוי מקצועי להפלה,” סובר המבין הגדול, שכמה שניסיתי לדחוף לו את ‘בשעה טובה’ מתחת לאף, התוכן אף פעם לא באמת עניין אותו. “את רוצה שאני אבוא איתך מחר לרופא?”

לא חבל שהוא יפסיד כמה שעות בעבודה? אפשר לחשוב. הרופא לא יעשה לי כלום. רק ידפיס איזו הפניה או מרשם. “בסדר, לא צריך,” אני מוותרת בקול רוטט. “תודה שהצעת.”

“באמת, לא רק בשביל להציע,” הוא מצהיר. “את – תהיי בסדר שם לבד,

עם הכל …? אולי כן עדיף שאני אגיע ?”

**

כשאנחנו בדרך לשערי צדק למחרת בבוקר , מיד אחרי הביקור אצל הרופא , אני כבר יודעת שטוב שישראל התעקש לבוא איתי , ושמולה זה לא שם נרדף להפלה .

“מולה היא בעצם גידול ,” הסביר רופא הנשים הזקן וחסר יחסי האנוש במילים ברורות . לא פלא שרק אצלו היה תור פנוי מהיום להיום . “בשל כשל בתהליך ההפריה , התפתח כאן הריון מולארי . במקום שהתאים יתפתחו לתינוק – הם מתרבים לסוג של גידול . אנחנו עדיין לא בטוחים שזאת מולה , כן ? את תצטרכי לעבור כעת אולטרסאונד מקצועי של רופא בבית החולים , שיקבע האם אכן מדובר במולה . אם הרופא יאשר את החשד – לא נוכל לסיים את ההריון באופן פשוט . את תהיי מוכרחה לעבור גרידה , כדי שיוכלו לשלוח את החומר לבדיקה פתולוגית , ולוודא מה טיבו .”

בעוד אני מנסה לעכל את המידע , הוא הוסיף , במה שללא ספק נתפס בעיניו כעידוד : “בכל מקרה , תשמחי שהחשד הוא למולה חלקית ולא מלאה. הסיכון לממאירות הרבה יותר קטן במצב הזה .”

אני מקווה שנגיע בשלום לבית החולים . ישראל שולח מבט אחד לכביש , מבט אחד אלי . בודק מה קורה איתי . “זה לא מפחיד ,” הוא אומר , כמו אבא שלוקח את ילדו הקטן לרופא שיניים , מת מפחד רק מהריח של המרפאה. “בגרידה יוציאו הכל , ודי . אין מה לפחד .”

“המילה ‘גרידה ’ היא מילה נוראית ,” אני מחבקת את עצמי . “לא מבינה למה לא יכלו לכנות את התהליך הרפואי הזה בשם קצת יותר נעים …” מצטמררת. אין לי כוח לסבול ייסורים .

פתיחת תיק . לקיחת מדדים . מעבר למיון נשים . רופא . טכנאית . מעלית לקומה תשע . מחלקת נשים . שוב רופא . שוב טכנאית . אכן , התמונה מתאימה למולה חלקית . חוזרים למיון נשים . הפניה לגרידה . מעלית לקומה חמש . המרפאה הטרום ניתוחית . הנחיות לפני גרידה , שתתקיים ביום חמישי בשעות הצהריים . אה, אני נושמת לרווחה בהקלה . ניתוח ! בהרדמה כללית ! לא אסבול שום כאב , לא ארגיש כלום בזמן התהליך . אני מוזנקת לקדמת התור לגרידות , בשל החשד למולה .

“ניתוח , הרדמה כללית … זה רציני ,” ישראל נאנח כשאנחנו נכנסים

לרכב. "צריך להתפלל שהכל יעבור בשלום. וכמובן, שהתוצאות יהיו בסדר... ה-מילה הזאת, שהם אמרו. איזה פחד... אני לא מסוגל לדמיין שזה קשור אלייך, אלינו..."

"אחרי הגרידה כבר לא יהיה לי שום דבר," גם אני מתקשה להוציא מהפה את המילה גידול. "המעקב אחר כך במשך חצי שנה הוא רק ליתר ביטחון. הרופא אמר שזה סיכון נדיר ממש, באחוזים קטנים מאד!"

ישראל שוב נאנח. אני רוצה לבקש ממנו להדליק איזה דיסק, אבל מרגישה שזה לא מתאים.

בדרך הביתה אני מעדכנת את אמא שלי, את אבא שלי, את אחותי. כולם שופעים רחמים, צער וחמלה. בערב הם שולחים לי עוגות גבינה, שוקולדים משובחים והצעות עזרה. רק שתרגישי טוב.

**

כשאני מתעוררת אחרי הכל, הדבר הראשון שאני שומעת הוא קול בכי. זהו לא בכי של תינוק... אני לא אחרי לידה, כי אם אחרי גרידה. האישה שמעבר לווילון הדקיק באולם ההתאוששות בוכה תמרורים. מסכנה. אני מתכווצת. מי יודע כמה חיכתה להריון הזה, כמה התאמצה לקבל אותו... אולי אין לה עדיין ילדים בכלל? ואולי הקטן שלה כבר גדול ממש? בעלה מנסה לנחם אותה בקול חרישי.

"רחלי? התעוררת?" ישראל רוכן מעלי בדאגה. "לפני כמה דקות דיברת כמה משפטים לא ברורים, בעיניים עצומות... איך את מרגישה?"

"בסדר, נראה לי," אני אומרת, המילים כבדות לי קצת בלשון. הכל נגמר. איזו משונה אני שאני לא בוכה עכשיו את הריקנות, את החסר. הכל בסדר איתי?

"הם אמרו שהתהליך עבר בהצלחה, ברוך השם," ישראל מעדכן.

"ברוך השם," אני לוחשת בחולשה. מאזינה בסקרנות לבעלה של שכנתי לגורל, שמדבר בפלאפון עם ילדיהם, מסביר להם איך לארגן ארוחת ערב. אז כן יש להם ילדים, ואפילו קטנים. והיא בוכה כל כך. למה אני לא מרגישה שום דבר מיוחד? אולי זה דיכאון שמוחק לי הכל, לא נותן לי אפילו לבכות?

אז כן יש להם ילדים, ואפילו קטנים. והיא בוכה כל כך. למה אני לא

[illegible]

[illegible]

[illegible]

החולים היו חוויה אחת גדולה! לא כואב לי כלום, ברוך ה', ואני לא מרגישה צער תהומי. לא נעים לי לומר, אבל האמת שכיף לי עם כל ה'צומי' והפינוק! למה אני צריכה לשחק אותה אומללה? למה שלא נהנה מכל רגע?”

ישראל בוהה בי כמה רגעים, המום. “את – בעיקר את עוברת הכל. אני – השתדלתי להזדהות איתך…” הוא ממלמל, ואחר כך – אחר כך הוא מצטרף אלי, ויחד אנחנו צוחקים עד דמעות, צריכים לפצות על כל הקדרות שעטינו על עצמינו בימים האחרונים, כמו שמצופה ומתאים, כמו שכולם מרגישים בדרך כלל. צוחקים ונהנים, אפילו שעברנו הריון מולארי והפלה וגרידה וזה אמור להיות נורא מלחיץ ועצוב.

הווילון בסלון שלנו סגור. אף אחד מבחוץ לא יכול לראות, לתמוה למראה הזוג המשונה, שאמור להיות אבל וחרד. במקום למלא אחר הציפיות, האישה מתפנקת על הספה עם סופלה חם, נוטף שוקולד. מחייכת, משוחררת, כבר לא צריכה להציג. בעלה מזמר: “מעין עולם הבא, יום שבת מנוחה,” בקצב עליז, מתופף על השולחן, והיא מצטרפת אליו בלחש: “פדותינו תצמיח, ונסו יגון ואנחה…”